

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.578 van 19 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. KIWAKANA loco advocaat J. BAELDE en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 6 oktober 2008 het Rijk binnen en diende op 7 oktober 2008 een asielaanvraag in. Op 2 februari 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
- 1.2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U verklaarde over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit Shabqaddar Kwaja House in Peshawar. U werkte als taxichauffeur. In maart 2008 werd u door de Taliban ingehuurd voor een klus. U moest enkele leden van de Taliban gedurende verschillende dagen naar verschillende dorpen in de Tribal Areas vervoeren. Nadien zouden ze u niet betaald hebben. U zou nadien uw taxi verkocht hebben. Vanaf juni 2008 begon u brieven te ontvangen van de Taliban. In de eerste brief werd u gevraagd om naar een bijeenkomst te komen, wat u niet deed. In de tweede brief werd u om 3.000.000 roepies gevraagd. Enkele dagen later werd u door de Taliban ontvoerd. Na vijftien dagen wist u te ontsnappen. U ontving nog een derde brief, waarin u met de dood bedreigd werd. Uw oom zou ondertussen ook problemen gekregen hebben met dezelfde Talibancommandant. Uw oom zou wel op een*

uitnodiging van de Taliban ingegaan zijn en later werd hij vermoord teruggevonden. U besloot onder te duiken. Uw broer wist een aanklacht in te dienen bij de politie. U vluchtte naar een neef in Lahore, maar de Taliban kwam u daar op het spoor, waarna u naar Karachi naar een andere neef ging, maar ook daar wist de Taliban u op te sporen, zodat u zich gedwongen zag om Pakistan te verlaten. Eind augustus 2008 verliet u per schip Pakistan. U diende hier een asielaanvraag in op 7 oktober 2008. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, drie brieven van de Taliban, en twee "FIR"s (First Information Report), één over de dood van uw oom en één over uw eigen problemen".

1.3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).
3. Verzoeker beroept zich op de *"Schending van artikel 52 en 48/3 juncto 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet). Schending van artikel 1 A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28.07.1951, goedgekeurd bij wet van 26.06.1953. Schending van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen dd. 31.01.1967, goedgekeurd bij wet van 27.02.1967"*.
4. Verweerder wijst er terecht op dat de beslissing niet genomen werd op basis van artikel 52, *"maar daarentegen is gesteund op artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet"*. De ingeroepen schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet mist derhalve juridische grondslag.
5. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling door de Commissaris-generaal van de aangehaalde feiten betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.
6. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

Nopens de status van vluchteling.

- 6.1. Verzoeker legt een kopie van een identiteitskaart neer waaraan geen geloof kan worden gelegd nu verzoeker dit document niet neerlegde bij zijn asielaanvraag en thans nog steeds geen origineel document neerlegt ter ondersteuning van zijn beweerde identiteit. Overigens kan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers illegale reisweg. Voor zover verzoeker illegaal naar Europa reisde moet hij dit bevattelijk en ondubbelzinnig kunnen verwoorden zodat hij het aannemelijk maakt dat hij deze reis effectief ervaren heeft. Verzoeker verklaart ter terechtzitting niet te weten wat de naam en de vlag was van het schip waarmee hij naar Europa reisde en kan voor het overige geen bijzonderheden vermelden. Dit hypothekeert zijn algehele geloofwaardigheid alsook zijn verklaringen illegaal gereisd te hebben en geen paspoort te kunnen voorleggen.
7. Het CGVS verwijst in haar bestreden beslissing naar problemen in de chronologie van verzoekers relaas en trekt vervolgens de authenticiteit van de neergelegde dreigbrieven en FIR's in twijfel.
8. Het CGVS stelt vast dat *“u verklaarde dat uw persoonlijke problemen met de Taliban in maart 2008 begonnen [zijn]. Uw volgende probleem met de Taliban, plaatste u in de vijfde maand (mei), toen de Taliban u meenam en u vijftien dagen opsloot (gehoorverslag CGVS p. 4, 5). U beweerde dat de Taliban schriftelijk geld van u geëist had in de vierde maand, meteen nadat u in diezelfde vierde maand (april) uw taxi had verkocht. Daar u dit geld niet betaald had, zou men u vervolgens in de vijfde maand ontvoerd hebben (gehoorverslag CGVS p. 5). Even later beweerde u dan weer dat de brief waarin het geld van u geëist werd, de tweede brief was die u kreeg van de Taliban; de eerste brief zou u in juni 2008 gekregen hebben (gehoorverslag CGVS p. 5). Dit komt dus niet overeen met de eerdere versie van uw relaas waarin u stelde dat u de tweede brief al in de vierde maand (april) ontving en dus de eerste voordien, waarop u werd gevraagd om dit te verduidelijken. Hierna beweerde u plots dat u de tweede brief waarin het geld van u geëist werd ook in de zesde maand (juni) kreeg, hoewel u eerder duidelijk verklaard had dat u deze brief reeds in de vierde maand had ontvangen, daar de niet-betaling resulteerde in uw ontvoering in de vijfde maand (gehoorverslag CGVS p. 5). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dan ook dat de Taliban pas na het versturen van de tweede brief naar uw huis kwam: u zou dus niet in de vijfde maand, maar in de zesde maand ontvoerd zijn (gehoorverslag CGVS p. 6). Er kan dan ook worden gesteld dat u uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen aanpast aan de data die vermeld staan op de brieven van de Taliban die u voorlegde, terwijl kan worden verwacht dat u uit eigen beweging deze niet onbelangrijke feiten in de tijd kan situeren. Ze maken immers de kern uit van uw asielrelaas. Ook verklaarde u dat u na uw eenmalige werk voor de Taliban in maart 2008, uw taxi verkocht in april en wegliep (gehoorverslag CGVS p. 5). Daar u pas problemen kende met de Taliban na uw ontvangst van de eerste brief in juni 2008, is het onbegrijpelijk dat u reeds in april 2008 uw taxi diende te verkopen en diende te vluchten. Dit element wijst er nogmaals op dat u de gebeurtenissen niet in de tijd weet te plaatsen, en u uw relaas baseert op de data vermeld in de Taliban-brieven die u voorlegde”*.
- 8.1. Verzoeker wijt zijn tegenstrijdige verklaringen aan zijn *“zeer recente, zeer traumatische verleden”* waardoor hij *“wat ‘in de war’ is”* zodat *“welkdanige enige ‘verwarde geestesgesteldheid’ hem bezwaarlijk kwalijk kan worden genomen”* en wijst erop dat hij zijn vergissing nog wist te corrigeren op het CGVS.
- 8.1.1. Verzoekers verklaringen zijn ongerijmd en incoherent. De voorgehouden feiten vormen een manifeste afwijking op de alledaagsheid zodat zij in het geheugen zouden gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan; zij zijn

immers van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven. Zijn verklaringen zijn, afzonderlijk genomen, logisch zodat er niet kan worden vastgesteld dat verzoekers instabiele emotionele toestand en verwarring hun onderlinge tegenstrijdigheid kan verklaren. Verzoekers manifeste tegenstrijdigheden kunnen niet verschoond worden door te stellen dat hij zich gecorrigeerd heeft daar verzoeker zijn asielrelaas wijzigt telkens er wordt doorgevraagd en aanpast aan de vragen en opgeworpen tegenstrijdigheden. Verzoekers relaas komt aldus verzonnen voor.

- 8.2. Wat betreft de authenticiteit van de documenten wijst verzoeker erop dat hij *“maar de originele documenten in zijn bezit [kan] voorleggen”* en dat hij *“uiteraard onmogelijk gehouden [kan] zijn tot het onmogelijke/tot een onmogelijke bewijslast”*.
- 8.3. Vooreerst dient te worden benadrukt dat aangezien verzoeker zijn identiteit niet bewijst, evenmin wordt aangetoond dat de neergelegde stukken hem aanbelangen.
 - 8.3.1. De Raad hecht weinig geloof aan verzoekers neergelegde dreigbrieven van de Taliban. Daar gelaten het feit dat verzoeker hieromtrent manifest tegenstrijdige verklaringen aflegt, kan ook de inhoud van de brieven niet overtuigen. Volgens de eerste brief van 10/06/2008 zou de Taliban “laatste waarschuwing” geven aan het adres van verzoeker om de Taliban te vervoegen met risico voor zijn leven indien hij dit niet zou doen. Hierop volgen nog twee brieven, één op 20/6/2008 die verzoeker oproept om 3 miljoen roepies te overhandigen, met alweer een doodsbedreiging en een laatste brief van 11/7/2008 met een herhaling dat het een laatste waarschuwing is. De brieven vertonen een opvallend amateuristisch karakter zodat ze bezwaarlijk ernstig genomen kunnen worden. Overigens toont verzoeker niet aan dat de Taliban tot dergelijke praktijken dienen over te gaan om aan aanhang te winnen. Ten overvloede merkt de Raad op dat de brieven niet (leesbaar) ondertekend zijn en hoe dan ook geen officieel karakter hebben zodat hun bewijswaarde slechts relatief is en onvoldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen. De neergelegde stukken komen voor als complaisancestukken gemaakt voor onderhavige procedure.
 - 8.3.2. Wat betreft de neergelegde FIR's stelt het CGVS terecht vast dat *“uw “FIR's” zijn twee voorgedrukte formulieren, handgeschreven ingevuld. Er staat geen enkele stempel of zegel op die er op zou kunnen wijzen dat het hier weldegelijk om een authentieke kopie zou gaan. Zoals uit informatie waarover het CGVS blijkt kan men zowel als beklagde of aanklager enkel een kopie verkrijgen, de originele “FIR's” worden in de politielogboeken bewaard”*. Deze documenten voldoen niet aan de gangbare vormvereisten zoals duidelijk blijkt uit de gegevens in het administratief dossier en die verzoeker niet weerlegt, en komen aldus bedrieglijk voor, wat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder ondermijnt.
- 8.4. Tenslotte verwijst verzoeker naar een reisadvies over Pakistan van de FOD Buitenlandse Zaken om aan te tonen dat *“de regio waar verzoeker van afkomstig is werkelijk geterroriseerd [wordt] door de Taliban”*.
 - 8.4.1. Dergelijke reisadviezen hebben enkel betrekking op reislustige westerlingen die naar Pakistan willen reizen en aan wie het vrij staat om het al dan niet op te volgen. Het reisadvies slaat niet op Pakistaanse staatsburgers en kan aldus niet dienstig worden ingeroepen in het kader van verzoekers asielaanvraag. Bovendien volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

- 8.5. Verzoeker faalt zowel naar de inhoud van zijn asielrelaas als naar de vorm van de neergelegde documenten zodat zijn verklaringen bedrieglijk voorkomen.
- 8.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 8.7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

Nopens de subsidiaire bescherming.

9. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
10. Verzoeker beroept zich op verschillende bronnen om aan te tonen dat *“De situatie in Pakistan, meer in het bijzonder in de regio waarvan verzoeker afkomstig is (grensgebied met Afghanistan) is uiterst instabiel een gevaarlijk. (...) Eén en ander maakt onmiskenbaar een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict uit in de zin van artikel 48/4 Vluchtelingenwet, zodat verzoeker - gezien zijn identiteit en afkomst uitdrukkelijk wordt erkend door het CGVS minstens gerechtigd is op het statuut van de subsidiaire bescherming”*.
- 10.1. Verzoeker toont aan dat er in de regio waaruit hij afkomstig is regelmatig sprake is van gewelddadigheden, maar toont niet aan dat er sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 §2,c van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
- 10.2. Verzoeker beweert na zijn vermeende problemen in Peshawar naar Karachi en Lahore vertrokken te zijn, maar zou ook daar opgespoord zijn door de Taliban. Uit de door verzoeker neergelegde artikelen kan afgeleid worden dat bij de gewelddadigheden vooral shiïtische moslims, politici, buitenlandse troepen, prostituees, kappers, etc, gevisieerd worden. Het is bijgevolg op zijn minst bevreemdend dat verzoeker gevisieerd zou worden, temeer nu hij zelf Soenniet is. Verzoeker toont evenmin aan dat de Taliban een verregaande rekruteringspolitiek voert, noch dat hij desgevallend geen hervestigingmogelijkheid heeft. Hoe dan ook verzoekers asielrelaas werd ongeloofwaardig bevonden zodat hij op basis van dezelfde feiten evenmin een reëel risico op ernstige schade kan aantonen.
11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

12. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
13. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 mei 2009 door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER.

K. DECLERCK.